

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/155/2018
Identifikačné číslo spisu:	5115214057
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5115214057.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ H. C. R., trvalým pobytom XXXX Y., 2/ E. D., trvalým pobytom v L., obaja zastúpení Mgr. Silviou Moravčíkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Mikulášska 29, proti žalovanej Obec Rajecká Lesná, so sídlom Rajecká Lesná 82, zastúpenej JUDr. Ivou Pavlíkovou, advokátkou so sídlom v Žiline, Jána Milca 11, o uloženie zákazu zasahovania do autorských práv a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 200 €, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14C/159/2015, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. decembra 2017 sp. zn. 5Co/256/2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 12. decembra 2017 sp. zn. 5Co/256/2017 z r u š u j e a vec tomuto súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 4. mája 2017 č.k. 14C/159/2015-87 žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanej uloženia zákazu neoprávnene zasahovať do ich autorských práv používaním fotografií, vytvorených ich otcom A. D., bez ich predchádzajúceho súhlasu a uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť im titulom bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 1 200 €, zamietol v plnom rozsahu. Žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanej trovy konania v plnom rozsahu. Predmetný spor právne posúdil podľa § 190 ods. 1, 2, 3, 4, 14 zákona č. 185/2015 Z.z., autorský zákon, § 17 ods. 1, § 18 ods. 2, 3, 4, 6, § 23 ods. 1, § 23 ods. 1, § 24 ods. 1, 2, 4, 11, § 40 ods. 4, § 56 ods. 1, § 37 zákona č. 618/2003 Z.z. autorský zákon. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci bolo nesporné, že autor fotografií p. A. D. počas funkčného obdobia starostu p. L. J. daroval do jeho rúk súbor čiernobielych fotografií zachytávajúc život a históriu obce Rajecká Lesná a jej obyvateľov. V konaní nebolo ani spochybnené, že tieto fotografie boli odovzdané za účelom propagácie a podpory obce a jej obyvateľov. Aj keď hmotný substrát, teda fotografiu vyhotovenú z negatívu má v držbe L. J., vzhľadom na účel poskytnutia fotografií - „použiť pre účely obce a obyvateľov obce Rajecká Lesná, ako aj na oslavy“, súd prvej inštancie považoval za veľmi sporné, aby tieto fotografie mu boli darované ako súkromnej osobe a nie starostovi obce, pretože vlastníctvo fyzickej osoby vylučuje prakticky možnosť ich použitia, najmä ak obec pripravovala výročie založenia obce. Nakoľko obec bola zadávateľom tlače publikácie História a

súčasnosť obce Rajecká Lesná (Friwald), ktorú vydalo Regionálne osvetové stredisko v Žiline v náklade 1000 ks pod ISBN 80-968698-6-8, L. J. len zostavil publikáciu, v ktorej použil aj fotografie darované p. A. D.. Z uvedených skutočností súdu prvej inštancie potom vyplynulo, že fotografie bez ohľadu na skutočnú držbu hmotného substrátu, teda obsah na nich zobrazený, bol prevedený na obec Rajecká Lesná. Publikácia bola vydaná v roku 2002. Bez ohľadu na vlastníctvo substrátu fotografie bolo v konaní nesporné, že došlo k súhlasu autora na zverejnenie diela, najneskôr jeho vydaním v publikácii či vystavením v priestoroch obce (podľa § 18 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z.). Ďalej uviedol, že súhlas autora nemožno stotožňovať s licenčnou zmluvou, nakoľko sa jedná o dva rôzne inštitúty, ktoré sa v časti obsahu môžu, ale aj nemusia prekrývať, pretože predmetom licenčnej zmluvy je najmä úprava prevodu práva s dielom nakladať a zväčša súvisí s predmetom činnosti nadobúdateľa (napr. vydavateľstvo, galéria a pod.). Naopak, s prevodom vlastníctva k dielu, a to aj jeho kópii či reprografií nie vždy je spojený aj prevod určitých práv formou licenčnej zmluvy (predaj obrazu, fotografie, koláže, sochy....ale aj každého výrobku). Mal za to, že ak by súbor fotografií, o ktorých sa v konaní jedná, bol daný L. J. ako osobe a nie starostovi, teda štatutárnemu orgánu zastupujúcemu obec, dopustil by sa prípadným zaradením fotografií do ním zostavenej publikácie a umiestnením na internetovú stránku obce prípadného porušenia autorských práv on a nie obec. Navyše, v konaní žiadna zo strán neurobila sporným ani fakt, ktorým autor p. D. listom súhlasil s použitím fotografií (ktorý má byť podľa svedka založený niekde na obecnom úrade), teda za daného stavu by bolo možné takýto súhlas vykladať aj ako vydanie písomného potvrdenia podľa § 40 ods. 4 zákona č. 618/2003 Z.z. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že ak boli poskytnuté fotografie pre účely obce, čo sa súdu javí ako logické, nakoľko zachytávali presne určených obyvateľov, miesta, stavby v spojení s historickým okamihom majúcim dokumentačnú historickú hodnotu, nie je možné bez ďalšieho tvrdiť, že fotografie je možné použiť len pre zverejnenie v publikácii a nie už napríklad aj pri informáciách o histórii obce na internetovej stránke, ktoré má určite menej obchodný charakter, ako aj vydanie osvetovej publikácie. Informovanie o histórii obce, jej obyvateľoch, historickom období a zvykoch je základným právom, ale aj povinnosťou či už predstaviteľov alebo obyvateľov. Informácia o histórii nemôže prioritne slúžiť ani pre obchodné účely, pretože môže síce vytvárať záujem turistov o dané miesto, ale samo o sebe, ak neobsahuje platené reklamy a pod., nie je schopné dosiahnuť žiaden príjem. Súd prvej inštancie dospel ďalej k názoru, že za daného stavu, bola daná žalovanej zákonná licencia podľa § 24 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z., podľa ktorého rozmnoženinu zverejneného diela prenesením tohto diela na papier alebo na podobný podklad prostredníctvom reprografického zariadenia alebo iného technického zariadenia môže fyzická osoba alebo právnická osoba vyhotoviť bez súhlasu autora; túto rozmnoženinu možno verejne rozširovať predajom alebo inou formou prevodu vlastníckeho práva. Za tieto použitia nevzniká povinnosť uhradiť autorovi odmenu. Preto nevznikol autorovi ani jeho dedičom (žalobcom 1/, 2/) nárok na odmenu voči žalovanej, pretože túto vyplácala organizácia kolektívnej správy z úhrad z cien nosičov a zariadení určených zákonom. Pokiaľ sa žalobcovia domáhali vyslovenia zákazu žalovanej zasahovať do práv žalobcov používaním fotografií vytvorených ich otcom A. D. bez ich predchádzajúceho súhlasu, súd poukázal na predchádzajúce závery, a to, že na ich použitie nebol potrebný súhlas autora ani jeho dedičov, preto žalobu aj v ďalšej časti zamietol. Súd zároveň poukázal na to, že pri posudzovaní žaloby vychádzal zo skutkových okolností uvedených v žalobe, kde predmetom konania žalobcovia urobili používanie diela bez súhlasu autora, a teda ich akékoľvek vyjadrenia o prípadnej absencii uvedenia autorstva (ktoré ani nebolo preukázané), prípadne neoznačenie reprografií alebo ich vyhotovenie v nevyhovujúcej kvalite bez zmeny žaloby boli vo vzťahu k nároku irelevantné (§ 140 ods. 2 CSP).

2. Na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 12. decembra 2017 sp. zn. 5Co/256/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Výslovil, že žalovaná má voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, rozhodol vecne správne a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom jasne, zrozumiteľne a výstižne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia a vyporiadal sa s rozhodujúcimi skutočnosťami. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okrem toho odvolací súd uviedol, že odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd

nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery. Konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukázal, pretože by bolo nadbytočné a nekonštruktívne opakovať zistenia súdu prvej inštancie a opätovne ich v odôvodnení uvádzať. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia 1/ a 2/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, v ktorom žiadali, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko odvolací súd nesprávnym procesným postupom, spočívajúcim v nedostatočnom relevantnom odôvodnení svojho rozhodnutia, znemožnil žalobcom uskutočniť im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poznamenali, že aj pri zákonnej možnosti tzv. skráteného odôvodnenia rozsudku sa odvolací súd nemôže obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, ale musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania. Žalobcovia vo svojom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým poukazovali na skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie vzal do úvahy, i keď z vykonaných dôkazov nevyplynuli, ako aj na mylné použitie autorského zákona č. 618/2003 Z.z. na zistený skutkový stav. Tým, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia a/ neuviedol, prečo sa stotožnil so skutkovým záverom súdu prvej inštancie, že žalovaná mala k predmetným fotografiám dispozičné práva, keď z výpovede svedka p. J. jasne vyplynulo, že súbor čiernobielych fotografií bol darovaný jemu ako fyzickej osobe; b/ nereagoval na námietku žalobcov, spochybňujúcou záver súdu prvej inštancie, že „fotografie bez ohľadu na skutočnú držbu hmotného substrátu boli prevedené na žalovanú“; c/ nevysvetlil z akého dôvodu považoval postup súdu prvej inštancie aplikovať na právny vzťah založený v rokoch 2000, resp. 2002 autorský zákon s účinnosťou od 1. januára 2004, za správny; d/ neuviedol, prečo súhlasil s názorom súdu prvej inštancie „že zverejňovanie fotografií na internetovej stránke žalovanej, ako aj ich rozmnožovanie a rozširovanie žalovanou, je potrebné posudzovať ako zákonné licencie; e/ nevysvetlil z akého dôvodu považuje zo strany súdu prvej inštancie za správne, že sa po prijatom závere, že ide o zákonné licencie, absolútne nezaoberal splnením trojkrovového testu, t.j. splnením podmienok uvedených v § 38 Autorského zákona, porušil podľa názoru žalobcov ich práva na spravodlivý proces.

4. Žalovaná sa vo vyjadrení k dovolaniu žalobcov nestotožnila s dôvodmi uvádzanými dovolateľmi. Podľa jej názoru súd prvej inštancie dostatočne zistil rozhodujúce skutočnosti, zaoberal sa podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa nimi riadne a dostatočným spôsobom vysporiadal; preto odvolací súd správne postupoval podľa ustanovení § 387 ods. 2 CSP a § 387 ods. 3 CSP, keď v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Navyše v dovolaní nie je uvedené akým spôsobom by mal tento procesný postup ovplyvniť meritorne rozhodnutie vo veci. Z uvedených dôvodov navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Žalobcovia k vyjadreniu žalovanej k dovolaniu uviedli, že ani úplné stotožnenie sa s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie nezbaňuje odvolací súd povinnosti odpovedať na podstatné a právne významné tvrdenia a argumenty odvolateľa. Povinnosť odvolacieho súdu vysporiadať sa s podstatnými a právne významnými námietkami odvolateľa vyplýva tak z § 387 ods. 3 CSP, ako aj u ustálenej súdnej judikatúry (uznesenie najvyššieho súdu zo 6. decembra 2011 sp. zn. 5 Cdo 204/2011). Ak si odvolací súd túto zákonnú povinnosť nesplní a obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, dostáva sa mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj č. 6 ods. 1 Dohovoru.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcov je dôvodné; v dôsledku jeho účinku dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP

a § 450 CSP).

7. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

8. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobcovia vyvodzujú prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcov, že v konaní došlo k nim tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Žalobcovia namietajú, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nespĺňa atribúty zásad spravodlivého konania a je nepreskúmateľné. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj

ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

13. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladalo (len) tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. v znení noviel, účinný do 30. júna 2016, ďalej len „O.s.p.“) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne a v tomto zmysle môže nepreskúmateľné rozhodnutie dosahujúce uvedenú intenzitu, v sebe absorbovať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

16. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

17. Podľa § 393 ods. 1 až 3 CSP odvolací súd v písomnom vyhotovení rozhodnutia uvedie označenie súdu, mená a priezviská sudcov rozhodujúcich vo veci, presné označenie strán a ich zástupcov, iných subjektov, označenie prejednávanej veci, výrok, odôvodnenie, poučenie o prípustnosti dovolania, lehote na podanie dovolania, o náležitostiach dovolania a povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní, deň a miesto vyhlásenia. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnuté prijaté. Ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozhodnutia obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

18. Podľa § 387 ods. 1 až 3 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

19. Citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie,

pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

20. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pričom jasne, zrozumiteľne a výstižne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia, keď sa vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami. Okresný súd v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery aj vysvetlil. Odvolací súd obmedzil odôvodnenie potvrdzujúceho napadnutého rozsudku na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. V odôvodnení rozhodnutia záverom uviedol, že s poukazom na uvedené nemohol potom odvolací súd prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, pretože tento v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijaté právne závery; bolo by nadbytočné a nekonštruktívne opakovať zistenia súdu prvej inštancie a opätovne ich v odôvodnení uvádzať.

21. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu vady v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože konanie je postihnuté vadou spočívajúcou v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá odôvodňuje aplikáciu (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016. Odvolací súd sa napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v § 387 ods. 3 CSP, aby sa v odôvodnení vysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, s takýmito tvrdeniami dovolateľov ako odvolateľmi v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal, iba skonštatoval správnosť dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Žalobcovia pritom v podanom odvolaní uviedli podstatné tvrdenia týkajúce sa nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie s poukazom na zodpovednosť žalovanej za porušenie autorských práv za zaradenie fotografií do zostavenej publikácie a umiestnenie na internetovú stránku obce, pričom voči autorovi (dedičom) je zodpovedným subjektom za porušenie autorských práv vždy priamy používateľ diela (za obsah knižných publikácií zodpovedá vydavateľ, za obsah internetovej stránky jej prevádzkovateľ); na právny vzťah založený v rokoch 2000, resp. 2002 súd prvej inštancie nesprávne aplikoval autorský zákon s účinnosťou od 1. januára 2004 [platnosť súhlasu na použitie fotografií ich zverejnením v pripravovanej publikácii (následne vydané v roku 2002), mal súd prvej inštancie posudzovať podľa v tom čase platnej právnej úpravy, a to podľa zákona č. 383/1997 Z.z.]. Spochybňovali ďalej záver prvoinštančného súdu, že „fotografie bez ohľadu na skutočnú držbu hmotného substrátu boli prevedené na obec Rajecká Lesná, teda obsah na nich zobrazený“ (pričom v každom autorskom zákone je zdôraznené, že ten, kto nadobudne originál diela alebo jeho rozmnoženinu, nenadobúda týmto prevodom právo dielo použiť, ak nie je v zmluve dohodnuté inak), ako aj dispozičné právo žalovanej k predmetným fotografiám. Nesúhlasili tiež s názorom súdu prvej inštancie, že žalovanej bola daná zákonná licencia § 24 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z.z., súd je vždy povinný posúdiť, či obmedzenia majetkových práv ustanovených v § 24 až 37 zákona č. 618/2003 Z.z. sú v súlade s § 38 tohto autorského zákona, t.j. či ide o zákonom dovolené obmedzenie, či v danom prípade vyhotovovanie rozmnoženiны nie je v rozpore s bežným využitím diela a či neodôvodnene nezasahuje do právom chránených záujmov autora. Uplatnenie tej - ktorej zákonnej licencie je podmienené kumulatívnym splnením daných podmienok. Súd prvej inštancie sa však splnením tohto tzv. trojkrového testu vôbec nezaoberal. Posúdenie veci krajským súdom sa tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok.

22. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcom, aby uskutočňovali ich patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalobcovia opodstatnene uplatnili dovolací dôvod v zmysle §

420 písm. f/ CSP.

23. Rešpektujúc právne účinky podaného dovolania, ktoré v konaní nastali, dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

24. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

25. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd (§ 453 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.